

ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ*

ΣΤΗ ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ ΜΟΥ

Χριστέ μου, όνειρεύομαι την πύρινη
την εβδομάδα των παθών Σου,
έξω απ' τις χώρες, κι από τους Ναούς
που σούχτισαν τα πλήθη των πιστών Σου.
Την όνειρεύομαι σ' απόμερο
ψαράδικο, φτωχό νησάκι,
θλιμμένο, γιατί ό Χάρος πέρασε
και τούγκλισε τό κάθε του σπιτάκι
—οί καραβοκυραίοι από καιρό
στής θάλασσας βρισκόνται τό βυθό,
κι άλλοι ξεητημένοι χρόνια τώρα
σε μακρυσμένη άγνωστη χώρα—
Στό ρημαγμένο που φαντάστηκα
να στόλιζες, Χριστέ μου, έρημοκλησι,
πληθαίνοντας βουίξει τό μελίσι
και χτίζουνε φωλίτσες τό πουλιά.
Κ' ή σκεβρωμένη ως θάκουσται καμπάνα
—που ό ήχος της ανθρώπινο είνε κλάμμα—
θάρθουν άνηφορίζοντας, γυρτές,
οί μαυρομαντηλούσες οί κυρές
με τό παιδάκια τους άντάμα.
Χηράμενες, μαννάδες κι άδερφές
θ' απλώνουν προς Έσένανε τό χέρια,
ψυχές δικές Σου, άγνές ψυχές,
που δουλεμένες απ' τον πόνο για τον πόνο Σου
θα λυώνουνε μπροστά Σου ως άγιοκέρια!
Και τό παιδιά στεφάνια θα σου πλέκουνε
— τό χιλιαγαπημένα Σου παιδάκια —
μ' εύδιαστο θυμάρι, με χαμόμηλα
και μάγρια του γιαλού κρινάκια.
Κ' ή γερασμένη του παπᾶ ή φωνή
τρεμάμενη κι άργή, θα σμίγει
με του βουνίσσιου άγέρα την όρμη,
με τρυφερό ένα βέλασμα προβάτου,
και με τό βόγγο του κυμάτου. . .

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

Δέν υπάρχει κόλαση που να μπορεί να συγκριθεί
με τό χάδι, θιαν πάψει να ναι παράδεισος.

Και οὐλ Μανιές

***

Ό κνισμός είναι τό να βλέπει κανείς τό πρό-
ματα διως είναι και όχι όπως θάπρεπε να ναι.

Οὐάιλδ

***

Τό να κοιτάζει κανείς ένα πράμα και τό να τό
βλέπει είναι δυό διαφορετικά πράματα. Δέν βλέ-
πουμε ένα πράμα παρά μόνο θιαν έχουμε νιώσει την
όμορφιά του.

Οὐάιλδ

ΤΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΑ

Οί κ. κ. 'Εκπαιδευτικοί' Επόπται αγωνίζονται να
διδάξουν οίους κ. 'Επιθεωρητάς της δημοτικής' Εκ-
παιδευσεως δι τι νομίζουν για να τους μπάσουν πρό-
χειρα οίό νόημα της μεταρρυθμιστικής των έργα-
σίας. Δέν ήξεύρω πως θα μπορούσαν να τους θγά-
λουν από τη μούγλα που τους έχει θαμένους. Άλλά
κιάν άκόμα θα πετύχαιναν κάτι για μερικούς,—γιατί
οί πολλοί άγίαρνευτοι—αυτό είνε μάλωμα και τό-
ποτέλεσμα άρνητικό.

Κείνο, που πρέπει να καταπιαστούν είναι ή άνα-
δημιουργία του Διδασκαλείου με προσωπικό παρ-
μένο από την εκλεκτή συνομοσπονδία των δημοτικι-
στών και ιδεολόγων καθηγητών, που θα ήμπορούν
με δια τό δυνατά μέσα και τίς προσπάθειές τους να
δημιουργήσουν παιδιά—δασκάλους που θάγαπούν τη
γλώσσα τους, θα νοούν και θα λατρεύουν διο τό
πνευματικό και ψυχικό κόσμο του Ρωμιού, που από
τό σπλάχνα του θάναι κι αυτοί θγαλμένοι, για να
μπορούν θαθειοί μελετητάί της Ρωμαϊκής ψυχής,
να την κατευθύνουν, να την διδάσκουν, να την ποδη-
γετούν φρεσικά, άπέριττα, άπαλά, ένθουσιαστικά, έ-
θνικά.

Μου φαίνεται πως πρώτα πρέπει να πλάσουμε
δασκάλους για να πιτύχη τό έργο αυτό με μεθόδους
παιλαίως τίποτε δε γίνεται.

Τά Διδασκαλεία όπως λειτουργούν σήμερα τίποτε
δέν κάμουν, κι ούτε θα κάμουν τίποτε όσο δε γίνεται
ή ριζική ανακαινισή του τρόπου της λειτουργίας των.

Χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια να δημιουργηθή
πρώτα προσωπικό γιαδιά. "Αν γίνη αυτό έτσι μο-
νάχα σε μια τριετία θα μπορούσαν να θγάλουν αξιό-
λογον αριθμό δασκάλων θαγτισμένων στην κολυμ-
βήθρα του δημοτικισμού, ποιημένων με τό γάργαρα
νερά της πνευματικής και ψυχικής ζωής του Ρω-
μιού που όντας τέιοιοι, θα διατεθούν στην έναρξη
της 'Εκπαιδευτικής αναμόρφωσης, που αρχίζει από
τη γλώσσα κι από τό λαϊκό οικολείο.

Διδάσκοντας χρόνια τώρα σε Διδασκαλεία, λέγω
από την πείρα δασκαλεμένος, δι τίποτε δε γίνεται
με τό σημερινό τρόπο της λειτουργίας των. Οί τυ-
χαιοί ποποθειούνται σ' αυτά καθηγηται και διενθν-
ται—και θεολόγοι άκόμα με ειδικό νόμο—και υπο-
διενθνται.

"Ετυχε να διδάσκω οίους μαθητάς μου και μαθή-
τριές μου στη θέση κάθε νεοελληνικού κειμένου τό
άμύρανα δημώδη μας τραγούδια—θεωρώντας αυτά
παιδαγωγικώτατα, τό α της πνευματικής μας ζωής
και της ψυχικής—κ' ένῶ έξυπνοθα μέσα στην ψυχή
των παιδιών την κοιμισμένη Ρωμαϊκή ψυχή, και τό
έκαμα μέσα οίά τραγούδια μας να καθρεφτίζονται
μ' δλόκληρη τη ψυχή των και να τό αισθάνονται οδ-
λες τίς εκδήλωσές των σαν ένα ιδικό τους κόσμο, και
να ζητᾶν άχόρταγα να λούζονται σαν σε κροσταλλέ-
νια νερά, άλλος συνάδελφος καθολοκληρίαν έπα-
τος στη σημερινή μας φιλολογία και άγενοτος από
δημώδη ποίηση και τραγούδι, και λαογραφία, κολ-
λημένος στην ιδεολογία των «καθαρών», άνηκολό-
γητος και άνεργάτιτος για τη δουλειά που έτοποθε-
τήθη, καταγίνονταν να με συκοφαντή ως μαλλιαρόν
και να καταστρέφη και να παραμορφώη τό αίτημα